

DOMSTOLENS DOM
AF 21. JANUAR 1976 ¹

Société des produits Bertrand S.A.
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 40/75

I sag 40/75

SOCIÉTÉ DES PRODUITS BERTRAND S.A., Grigny, Rhône, Frankrig, repræsenteret af Edouard Brisac, advokat ved retten i Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Georges Margue, 20 rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Michel Van Ackere, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Kommissionens juridiske rådgiver Mario Cervino, 4, boulevard Royal,

sagsøgte,

angående et krav om erstatning efter EØF-traktatens artikel 215, stk. 2 for den skade, sagsøgeren har lidt, fordi Kommissionen ikke har iværksat proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2 og ikke har benyttet de beføjelser, som er tildelt den i denne bestemmelse og i nævnte traktats artikel 155 og 169 til at ophæve en støtte, som ydes af en medlemsstat,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene R. Monaco og H. Kutscher, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen og A. O'Keefe,

generaladvokat: G. Reischl

justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

¹ — Processprog: Fransk.

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Den italienske regering besluttede i forbindelse med sin inflationsbekæmpende politik ved lovdekret nr. 427 af 24. juli 1973, ændret til lov nr. 496 af 4. august 1973 (GU 189 af 24. 7. 1973 og 216 af 22. 8. 1973), at fastlåse priserne på en række masseforbrugsfødevarer, navnlig på tørre dejvarer (som efter italiensk lovgivning kun må indeholde hård hvede). AIMA, det statslige organ for invention på landbrugsmarkedet, skulle — efter ministeriel bemyndigelse — være beføjet til at »regulere« hvedemarkedet ved at foretage opkøb og oplagring (i og uden for Italien) samt videresalg på hjemmemarkedet under de betingelser, som var fastsat af CIPE (interministerielt udvalg for økonomisk planlægning). AIMA har således fra september 1973, hovedsageligt på verdensmarkedet, erhvervet 1,05 millioner tons til en gennemsnitspris af 29 dollars eller 18 500 lire pr. 100 kg.

Fra september 1973 til april 1975 androg AIMA's salg af fine gryn og dejvarer af hård hvede til de italienske producenter 0,85 millioner tons til priser, som fra december 1973 lå næsten 30 % under noteringerne på det italienske marked (13 000 til 13 600 lire i stedet for i gennemsnit 18 500 lire, med højeste noteringer på 20 000 lire).

For 1974 kan den således ydede støtte anslås til 27 milliarder lire, hvilket i betragtning af det årlige forbrug i Italien af dejvarer af hård hvede (1,5 millioner

tons) svarer til en støtte på 6 % af prisen af fabrik.

Allerede den 14. september 1973 gjorde den franske forening af industrielle producenter af dejvarer til fødevarerbrug de pågældende generaldirektorater i Kommissionen opmærksom på den situation, der var opstået som følge af den italienske støtte, som efter deres opfattelse satte de italienske producenter i stand til at sælge dejvarer til fødevarerbrug i Frankrig til priser under de franske produktionspriser. Italienske dejvarer i pakker på 500 g kunne således i januar 1974 udbydes til salg på det franske marked til priser på mellem 2,385 og 2,505 FF pr. kg for 5 tons, medens salgspriserne for de franske producenter på samme tidspunkt lå mellem 3,08 og 3,20 FF pr. kg, med en meget lille fortjenstmargen.

Direktøren for Kommissionens Generaldirektorat for industri og teknologi meddelte den 31. oktober 1973, at de pågældende tjenestegrene »fortsatte sagens behandling«, og den 5. november 1973, at han ikke nærmere kunne angive »hvilke foranstaltninger Kommissionen ville kunne træffe«.

På samme tidspunkt anmodede den nævnte forening det franske landbrugsmi- nisterium og Office national interprofessionnel des céréales (ONIC) om at rette henvendelse til fællesskabsmyndighederne.

Den italienske regering, som ikke mente, at de af den trufne foranstaltninger udgjorde en støtte i henhold til traktatens artikel 92, stk. 1, havde ikke meddelt dem officielt til Kommissionen i henhold til artikel 93, stk. 3. Kommissionen har udover de undersøgelser, som dens tjenestegrene foretog, gentagne gange

behandlet de nævnte foranstaltninger: første gang da den den 15. marts 1974 modtog en delegation af producenter af fine gryn, anden gang under møder i Forvaltningskomiteen for Korn og Arbejdsgruppen for Landbrugets Konkurrencepørgsmål og tredje gang gennem bilaterale, mundtlige kontakter mellem tjenestemænd fra Kommissionen og den italienske regering og gennem opfordringen af 24. december 1974 til sidstnævnte om at fremlægge en opgørelse over de købs- og videresalgspriser, som anvendtes af AIMA, og en opgørelse over de italienske udførsler af dejvarer til fødevarerbrug til andre medlemsstater.

Den italienske regering anførte nogle argumenter og faktiske omstændigheder, der skulle påvise, at disse foranstaltninger hverken kunne fordreje konkurrencen eller påvirke samhandelen mellem medlemsstater. Det anførte kan sammenfattes således. Stillet over for en væsentlig stigning i priserne for hård hvede på det italienske marked og på verdensmarkedet og i betragtning af den maksimumspris, den såkaldte »administrative pris«, som blev fastsat i juli 1973, begrænsede AIMA sig til at sørge for, at de italienske producenter kunne få hård hvede til gennemsnitsprisen, den såkaldte »referencepris«, der blev beregnet af CIPE.

De mængder hård hvede, der blev overdraget til de enkelte producenter, dækkede således i betragtning af salgsprisen det tab, de i virkeligheden led ved deres salg af dejvarer på hjemmemarkedet.

Der blev gennemført en række kontrolforanstaltninger for at sikre, at den af AIMA ydede støtte kun kom dejvarer af hård hvede til gode, og kun de mængder af disse dejvarer, som blev forbrugt på det italienske hjemmemarked.

Sagsøgeren har anlagt nærværende sag ved stævning af 17. april 1975, registreret på Domstolens justitskontor den 22. april s.å.

Skriftvekslingen er forløbet normalt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Domstolen:

1. erklærer, at sagen kan antages til realitetsbehandling, og at den har fornødent grundlag;
2. dømmer Det europæiske økonomiske Fællesskab ved Kommissionen til at betale sagsøgeren 250 000 FF som erstatning for det tab, sagsøgeren har lidt på grund af den fejl, Kommissionen har begået ved ikke at iværksætte proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2 og ved ikke at benytte de beføjelser, som er tildelt Kommissionen i nævnte traktats artikel 93, stk. 2, 155 og 169, til at udvirke, at den italienske stat ophæver den støtte, som den i strid med artikel 92 EØF yder de italienske producenter af fine gryn og dejvarer til fødevarerbrug;
3. subsidiært dømmer Fællesskabet ved Kommissionen til at betale 1 FF som foreløbig erstatning og udmelder en sagkyndig efter Domstolens valg til at fastslå sagsøgerens tab;
4. idømmer sagsøgte alle sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt påstand om, at Domstolen:

1. frifinder sagsøgte;
2. idømmer sagsøgeren sagens omkostninger.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

A — Vedrørende vurderingen af de faktiske omstændigheder

Over for sagsøgeren, som har oplyst, at 145 301,1 tons blev videresolgt i februar

og marts 1974 til basisprisen på 13 000 lire, som var lavere end prisen på verdensmarkedet, har *sagsøgte* de 254 387,6 tons, som blev videresolgt i april, juni og september til en uændret pris, skønt prisen på verdensmarkedet var faldet. Over for tallene på 6 659,4 tons italienske dejvarer, som blev indført i Frankrig i slutningen af marts 1974 imod 5 681,4 i slutningen af marts 1973, har *sagsøgte* anført de franske toldstatistikker for hele året 1973, nemlig 22 200 tons, og for hele året 1974, 22 900 tons.

Imod det af *sagsøgeren* anførte, hvorefter Kommissionen, som første gang blev underrettet i september 1973 af den franske erhvervsorganisation, ventede indtil december 1974 med at bede den italienske regering om nærmere oplysninger, har *sagsøgte* anført, at der var gentagne kontakter inden for Fællesskabets instanser, og at det var nødvendigt med en vis tid, før man kunne konstatere det samlede tab for AIMA på alle de opkøbte partier, hvilket tab skulle påføres »statsmidlerne«, og hvoraf man kunne drage den slutning, at der var tale om støtte i henhold til artikel 92.

B — Vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling

Sagsøgeren er af den opfattelse, at en erstatningssag efter traktatens artikel 178 og 215, stk. 2 under hensyn til Domstolens retspraksis og særlig dom af 28. april 1971 (Lütticke mod Kommissionen, 4-69, Recueil 1971, s. 325) kan støttes på Kommissionens tilsidesættelse af traktatens artikel 93, stk. 2, 155 og 169.

For så vidt angår *sagsøgte* har denne, idet den overlader det til Domstolens afgørelse, rejst spørgsmålet, om der ikke stadig kan være tvivl om, hvorvidt et sådant søgsmål kan antages til realitetsbehandling, da stævningen, som det siges i ovennævnte dom, ikke synes at indeholde »alle de oplysninger, som er nødvendige for med sikkerhed at be-

stemme sagens genstand og den retlige betydning af de søgsmålsgrunde, som er påberåbt til støtte for påstandene«. Det er ikke muligt at afgøre, på hvilken måde den anfægtede støtte har forårsaget en manglende fortjeneste eller et tab af fortjeneste for *sagsøgeren*.

Det er ikke nødvendigt at undersøge, om private kan anlægge erstatningssag mod Kommissionen for undladelse af at udnytte de beføjelser, den har i medfør af artikel 169, for at fastslå, at *sagsøgeren* på ingen måde behøver at påberåbe sig nævnte artikel i forbindelse med denne sag: den kan kun komme på tale i det tilfælde, hvor den pågældende medlemsstat ikke har rettet sig efter en beslutning truffet af Kommissionen i medfør af artikel 93, stk. 2; denne mulighed foreligger på ingen måde, eftersom en sådan beslutning ikke er truffet; selv om man i øvrigt havde truffet en sådan beslutning, ville den have konkretiseret bestemmelserne i artikel 92, stk. 1 med den virkning i medlemsstaternes retsorden, at de ville kunne påberåbes ved de nationale domstole, jf. dom af 19. juni 1973 (Capolongo, 77-72, Sml. 1973, s. 622).

I det foreliggende tilfælde kan private således anlægge sag efter artikel 215 for at forsvare sig imod en skadevoldende overtrædelse af artikel 92 og 93, uden at det overhovedet er nødvendigt at påberåbe sig artikel 169.

C — Vedrørende første søgsmålsgrund

Sagsøgeren hævder, at den omtvistede støtte falder ind under artikel 92, da den har fordrejet konkurrencen inden for fællesmarkedet til skade for andre medlemsstaters producenter af dejvarer til fødevarerbrug. Herudover har Kommissionen pådraget sig ansvar ved ikke at iværksætte proceduren i artikel 93, stk. 2, 1. og 2. afsnit, som kunne have forhindret, at konkurrencen således blev fordrejet.

Sagsøgte svarer, at selv om de anfægtede videresalg nok kunne »begunstige visse

virksomheder eller visse produktioner med »statsmidler« som det siges i artikel 92, stk. 1, har de ikke påvirket samhandelen mellem medlemsstaterne og har derfor været forenelige med fællesmarkedet i henhold til nævnte artikel 92 (jf. artikel 93, stk. 2, 1. afsnit). AIMA har kun overdraget hård hvede til nedsatte priser til de italienske producenter, som leverede dej af fine gryn af hård hvede på hjemmemarkedet, for at udligne det tab, der var konstateret for dem dér som følge af prisstopet. Men dejeksportørerne har ikke fået nogen særlig fordel. De har tværtimod fået råvaren til de priser, der gjaldt på hjemmemarkedet.

AIMA's dispositioner har ikke påvirket import fra medlemsstater til Italien af dejvarer af hård hvede uden æg, da der næsten aldrig har været en sådan import; 79 tons i 1972, 147 i 1973 og 189 i 1974, sammenlignet med en italiensk årsproduktion på 1,5 million tons. Den italienske lov forbyder salg på hjemmemarkedet af dejvarer, som indeholder blød hvede. De dejvarer, som fremstilles i de andre medlemsstater, indeholder ofte forskellige mængder af dette korn. Af det forestående kan man allerede slutte, at AIMA's salg af hård hvede til nedsatte priser til fordel for italienske producenter af dejvarer til indenlandsk forbrug ikke har påvirket konkurrencevilkårene og samhandelen i fællesmarkedet.

I kvantitativ henseende skete der i de italienske indførsler i forhold til 1972 en lille nedgang i 1973 (- 4,6 %) og en stigning på 6,2 % i 1974 med en udvikling, som var forskellig alt efter medlemsstaterne (+ 4,4 % for Frankrig). Denne begrænsede stigning skyldes, at der var indført hæmmende fællesskabsafgifter for udførslerne til tredjelande som følge af knapheden på hård hvede på verdensmarkedet og lirens svækkelse. For så vidt angår priserne for de italienske udførsler, var disse i forhold til 1972 steget med 25 % i 1973 og 75 % i 1974, hvilke procenttal svarer til de gennemsnitlige prisstigninger på hård hvede i Italien.

Det fremgår af ordningen i artikel 92 og 93, at en sådan støtte kun kan indføres eller opretholdes, såfremt den i Kommissionens øjne er forenelig med artikel 92. Selv om Kommissionen, som det siges i dommen Costa/Enel, tilsidesatte sin forpligtelse »til at drage omsorg for, at forskrifterne i artikel 93 overholdes«, kan private ikke tvinge den til at indlede nævnte procedure. Disse er ikke beskyttet af artikel 177, og utvivlsomt heller ikke af artikel 173 eller 175. Et søgsmål efter artikel 215, stk. 2 er derfor det eneste middel. Men i det foreliggende tilfælde har sagsøgte af de ovenfor fremstillede grunde fastslået, at den anfægtede støtte ikke er uforenelig med artikel 92.

Kommissionen mener ikke at have begået nogen forsømmelse med hensyn til anvendelsen af artikel 92 og 93. Selv om sagen aldrig har været forelagt Kommissionen efter artikel 93, stk. 3, har den benyttet alle mulige midler for at skaffe sig oplysning om den pågældende foranstaltning og dens forenelighed med artikel 92. Det drejer sig her om økonomisk forvaltning, hvor institutionerne må »have ret til en rimelig fejlmargen«, når de har udnyttet alle de til deres rådighed stående midler til at danne deres skøn. Fællesskabet har endvidere ikke pådraget sig ansvar over for sagsøgeren, fordi de franske virksomheder, som sagsøgeren hører til, ikke, selv om man måtte antage, at der var sket en fejlagtig bedømmelse af den anfægtede støttes indvirkning på konkurrencen og samhandelen, har lidt noget reelt tab, der kan henføres til den af Kommissionen godkendte italienske foranstaltning.

Sagsøgeren har svaret, at Kommissionen drager en cirkelslutning, når den hævder, at AIMA's tabsgivende salg på ingen måde har begunstiget de italienske eksportører. Beviset herpå er, at de italienske producenter ifølge meddelelserne fra firma J. Delaval, den italienske dejvarefabrik Colavita's repræsentant for Frankrig, har udbudt dejvarer til fødevarerbrug på det franske marked i pakker på 500 g i vognladninger på 5 tons til priser på

mellem 2,385 til 2,505 FF pr. kg, medens de franske priser, der kun gav en meget lille fortjenstmargen, i samme periode lå på mellem 3,08 og 3,20 FF.

Kommissionen har herimod anført, at sagsøgeren ikke har gjort noget alvorligt forsøg på at forelægge fakta og tal imod dem, den selv har leveret. Hvorledes kan den forskel, som er påpeget i meddelelsen fra firma Delaval, tilskrives den anfægtede støtte, når denne forskel netop i det første kvartal af 1974 var formindsket til fordel for franske dejvarer i forhold til det forudgående kvartal, og endog i forhold til de tre første kvartaler af 1973? Prisstigningen på italienske, eksporterede dejvarer har endog i hele 1973 og 1974 været større end prisstigningen på franske dejvarer: Indeks 174 for den førstnævnte stigning, 160,8 for den sidstnævnte. Prisen på italienske eksporterede dejvarer steg i de tre kvartaler, der fulgte efter AIMA's dispositioner, fra indeks 135,3 til indeks 168, medens det for de franske varer forblev på 139,6.

D — Vedrørende den anden søgsmålsgrund

Det sagsøgende firma har hævdet, at det uberettiget var blevet frataget en del af sit salg af de italienske producenter, i 1974 til et beløb på mindst 670 tons af salget i Sydøstfrankrig og til militæret, og at sagsøgeren var blevet tvunget til en uforholdsmæssig nedsættelse af sin i forvejen meget begrænsede fortjeneste for at undgå en katastrofal nedgang i omsætningen.

Sagsøgte har svaret, at der ikke af det ovenfor anførte fremgår noget sikkert, allerede indtruffet og aktuelt tab. Der er ikke noget, der kan udelukke, at de påberåbte omstændigheder skyldes de italienske produkters større konkurrencedygtighed eller producenternes »know-how» og deres handelsaktivitet. Man må endvidere sammenligne den skildrede situation i støtteperioden med situationen i de foregående år.

Det fremgår i så henseende af statistikkerne, at der til et indenlandsk forbrug i Frankrig i synlig konstant nedgang fra 1970 på trods af den almindelige stigning i levestandarden og fødevarerforbruget, svarer en konstant nedgang i den indenlandske produktion fra det samme år. Også den tiltagende stigning i indførslerne blev konstateret længe før den periode, hvor den anfægtede støtte blev ydet. Indførslerne steg kun med 4,4 % mellem 1972 og 1974 og faldt endog i 1973. Med hensyn til priserne på disse dejvarer steg de efter støttens indførelse mere end priserne på franske dejvarer.

Den skade, som sagsøgeren har påberåbt sig på meget ubestemt måde, kan ikke udskilles som en skade for sagsøgeren, og iagttagelserne af det franske marked lader formode, at den italienske støtte i særlig grad var virkningsløs. Den sagkyndige vurdering, som sagsøgeren har tilbudt at underkaste sig, ville kun vedrøre en bedømmelse af det nøjagtige tab, sagsøgeren har lidt. Det er også nødvendigt at påvise eksistensen af den påståede skade.

E — Vedrørende tredje søgsmålsgrund

Sagsøgeren har hævdet, at der er årsags-sammenhæng mellem Kommissionens undladelse af at iværksætte proceduren i artikel 93, stk. 2, og den skade, sagsøgeren har lidt ved opretholdelsen af støtte, som er uforenelig med fællesmarkedet.

Sagsøgte benægter, at der er ført bevis for, at denne unormale konkurrence faktisk var en følge af den pågældende støtte. Dette ville kun have været tilfældet, såfremt der var begået bedrageri, som ikke kan føres tilbage til Kommissionen. *Sagsøgte* har ikke nødvendige muligheder for at undersøge, om der foreligger sådanne bedragerier; kontrollen hermed henhører stadig under den italienske stats kompetence og ansvar. Selv hvis sagsøgte havde fundet støtten ulovlig og havde iværksat de særlige procedurer til dennes ophævelse, ville den først kunne have indledt og afsluttet disse efter en vis periode, i hvilken en skade ikke ville kunne til-

regnes Kommissionens adfærd, men den italienske stats adfærd.

Sagsøgeren, repræsenteret af Brisac, advokat ved retten i Paris, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Van

Ackere som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 18. november 1975.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. december 1975.

Præmisser

- 1 Ved søgsmål anlagt den 17. april 1975 har sagsøgeren nedlagt påstand om erstatning for den skade, han har lidt som følge af en fejl, Kommissionen skulle have begået ved ikke at iværksætte proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2 og ved ikke at benytte de beføjelser, som nævnte traktats artikel 93, stk. 2, 155 og 169 tildeler den, til at udvirke, at den italienske stat ophæver den støtte, som den i strid med traktatens artikel 92 yder italienske fabrikanter af fine gryn og dejvarer til fødevarerbrug;
- 2 denne støtte er indført af den italienske regering som et led i dens inflationsbekæmpende politik for at fastlåse priserne på en række masseforbrugsfødevarer, navnlig tørre dejvarer til fødevarerbrug (lovdekret nr. 427 af 24. juli 1973, ændret til lov nr. 496 af 4. august 1973, GU 189 af 24. juli 1973 og nr. 216 af 22. august 1973);
- 3 det statslige organ for intervention på landbrugsmarkedet (AIMA), som havde til opgave at regulere hvedemarkedet ved opkøb og oplagring, samt videresalg på hjemmemarkedet, overdrog 0,85 millioner tons hvede til de italienske fabrikanter af fine gryn og dejvarer af hård hvede til priser, som i gennemsnit lå 30 % under noteringerne på hjemmemarkedet;
- 4 sagsøgeren, som hævder at have lidt skade på grund af den omtvistede støtte, har krævet betaling af 250 000 FF i skadeserstatning, eller subsidiært at sagsøgte dømmes til at betale ham 1 FF som foreløbig erstatning, og at der udmeldes en sagkyndig til at godtgøre tabets størrelse.
- 5 Sagsøgte har blandt andet rejst indsigelse om manglende årsagssammenhæng imellem den adfærd, man bebrejder sagsøgte, og den påståede skade.

- 6 Sagsøgeren har gjort gældende, at en del af hans salg på det franske marked uberettiget er blevet ham frataget af de italienske producenter, og at han er blevet tvunget til en uforholdsmæssig nedsættelse af sin i forvejen meget ringe fortjeneste for at undgå en katastrofal nedgang i sin omsætning;
- 7 eksempelvis blev italienske dejvarer i januar 1974 ifølge sagsøgeren udbudt til salg på det franske marked til priser mellem 2,385 og 2,505 FF pr. kg, medens de franske producenters salgspriser, som kun indeholdt en meget ringe fortjenstmargen, på samme tidspunkt lå mellem 3,08 og 3,20 FF pr. kg.
- 8 Sagsøgte har hævdet, at den af den italienske regering var blevet forsikret om, at AIMA kun overdrog hård hvede til nedsatte priser til producenter, som levede dejvarer af fine gryn på hjemmemarkedet, og at eksportørerne skulle betale markedsprisen for råvaren.
- 9 Selv om sagsøgeren har påberåbt sig en salgsnedgang i Sydøstfrankrig, har han ikke bevist, at denne nedgang er forvoldt af de italienske foranstaltninger, som han anfægter;
- 10 det fremgår af statistikkerne, at eksporten af italienske dejvarer til Frankrig steg allerede i 1971, dvs. før den anfægtede støtte blev indført;
- 11 en svag stigning i eksporten til Frankrig (4,4 % i 1974 i forhold til 1972) indtraf derefter, dvs. i den periode, hvor den nævnte støtte gjorde sig gældende, samtidig med anvendelsen af nogle fællesskabsafgifter, som blev indført for eksport til tredjelande som følge af verdensmarkedets knaphed på hård hvede, og med lirens svækkelse;
- 12 hvad priserne angår, blev forskellen mellem priserne af fabrik på franske dejvarer og priserne franco grænse på italienske dejvarer endog formindsket i første kvartal af 1974 (0,63 FF pr. kg) i forhold til det foregående kvartal (1 FF pr. kg) og endog i forhold til de tre første kvartaler af 1973 (i gennemsnit 0,65 FF pr. kg);
- 13 et yderligere bevis på, at sagsøgerens argumentation er forkert, fremgår af den omstændighed, at de italienske eksportpriser i forhold til 1972 steg med 25 % i 1973 og med 75 % i 1974, dvs. i overensstemmelse med den gennemsnitlige stigning i prisen for hård hvede i Italien.

- 14 Sagsøgeren, som ikke har kommenteret disse tal, har indskrænket sig til at hævde, at priserne på italienske dejvarer, som eksporteres til Frankrig, er lavere end priserne på franske dejvarer, og at han i 1974 mistede salg af 670 tons, for så vidt angår Sydøstfrankrig og salg til militæret, uden at han dog har påvist en årsagssammenhæng imellem den i Italien indførte støtte og disse omstændigheder.
- 15 Sagsøgte vil derfor være at frifinde.

Vedrørende sagsomkostningerne

- 16/17 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at bære sagsomkostningerne;

sagsøgeren har tabt sagen.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Sagsøgte frifindes.
2. Sagsøgeren idømmes sagens omkostninger.

Lecourt	Monaco	Kutscher	
Donner	Mertens de Wilmars	Sørensen	O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. januar 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident